

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 834/2021
25.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Бранко Алексић, адвокат из ..., против тужене Јавне медијске установе РТС Београд, ради накнаде штете, вредност спора 134.971,00 динара, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2279/20 од 30.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2279/20 од 30.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 782/18 од 04.02.2020. године одбијен је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете због мање исплаћене зараде исплати износ од 134.971,00 динара, у појединачно опредељеним износима, као у овом ставу изреке. У ставу другом обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2279/20 од 30.10.2020. године одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 782/18 од 04.02.2020. године. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију, по основу члана 404. ЗПП, ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и новог тумачења права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или

новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Према разлозима другостепене пресуде, тужилји је као стално запосленој код туженог у утуженом периоду исплаћивана умањена зарада по основу Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава. Предмет тужбеног захтева је разлика између пуног нето износа зараде коју би тужилжа примила да јој није умањена зарада и исплаћене умањене зараде. На основу утврђене чињенице да је у Правилнику о списку корисника јавних средстава, објављеном у „Сл. гласнику РС“ за 2015., 2016. и 2017. годину, тужени био наведен као корисник јавних средстава, нижестепени судови стали су на становиште да се на туженог као корисника јавних средстава односи поменути Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава. Закључак о томе да је тужени корисник јавних средстава у смислу одредаба наведеног Закона, другостепени суд заснива и на одредби члана 36. Закона о јавним медијским сервисима, сходно којој се јавни медијски сервис финансира, између осталих извора, из средстава буџета (тачка 2).

Имајући у виду разлоге на којима је заснована другостепена пресуда, следи да о наведеном правном питању није потребно ново тумачење права. Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, примењивао се, за време свог важења, на запослене код корисника јавних средстава, којима је у складу са одредбом члана 5. тог Закона умањена основица за обрачун и исплату плата за 10%. Корисници јавних средстава дефинисани су у члану 2. тог закона па су корисници између осталих директни и индиректни корисници буџетских средстава Републике Србије. Јавни медијски сервис, сходно одредби члана 36. став 1. Закона о јавним медијским сервисима, финансира се, између осталог, из таксе за јавни медијски сервис (тачка 1) и из средстава буџета (тачка 2). Основна делатност јавног медијског сервиса, сходно одредби члана 37. став 1. истог Закона, финансира се из таксе, а такса се у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона уплаћује на евиденциони рачун код Управе за трезор. Индиректни корисници буџетских средстава, у смислу одредбе члана 2. тачка 8. Закона о буџетском систему, јесу правосудни органи, месне заједнице, установе основане од стране Републике Србије, односно локалне власти, над којим оснивач, преко директних корисника буџетских средстава, врши законом утврђена права у погледу управљања и финансирања. Одредба члана 35. став 1. Закона о јавним медијским сервисима предвиђа да Република Србија обезбеђује стабилно и довољно финансирање основне делатности јавног медијског сервиса.

Имајући у виду наведене одредбе материјалног права на којима је заснована другостепена пресуда и утврђену чињеницу да је тужени у посматраном периоду био евидентиран као корисник јавних средстава, Врховни касациони суд налази да не постоји потреба за новим тумачењем права о наведеном правном питању. Корисници јавних средстава имали су право и обавезу да својим запосленима за време важења поменутог Закона о привременом уређивању основица умање зараду за 10%. Одлука

другостепеног суда у складу је са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у ревизијским одлукама донетим у истој чињеничноправној ситуацији. Сходно томе, не постоји ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни за уједначавањем судске праксе.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиље, у складу са одредбом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиље недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 134.971,00 динара. Како вредност предмета спора не достиже захтевани ревизијски цензус за одлучивање, ревизија тужиље је недозвољена.

У складу са изнетим, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић